

Suorakylvö Euroopassa – Viimeisintä tekniikkaa: Esteitä ja näkökulmia

Tiivistelmä

Suorakylvö Euroopassa sisältää kevyen otoksen maanviljelyn kehityksestä viimeisten kolmen vuosikymmen aikana alkaen 1960 – luvun lopulta. Syyt tämän ympäristöä suojelevan tuotantotavan esille tuomiseksi ovat yhteen vedetyt ja laajalle levittyvän suorakylvön käyttöön ottoon vaikuttavat esteet ovat hahmoteltu. Nykyaikaista dataa on tuotettu sekä maata säästävän viljelytavan että suorakylvötavan käyttöön ottamisen tueksi ECAF:in jäsenmaissa. Näkökulmia vähäisen suorakylvötavan ja maata säästävän viljelytavan käyttöön ottamiseen verrattuna muihin maailman alueisiin on tutkittu. Mahdollisiksi selityksiksi vähäisen suorakylvötavan käyttöön ottamiseksi Euroopassa on havaittu olevan joko Euroopan luonnon olosuhteissa, ihmisten tai politiikan asenteissa. Tästä huolimatta, viljelijöiden, poliitikkojen ja yhteisöjen keskuudessa lisääntynyt tietoisuus ettei maaperä ole uusiutuva luonnonvara, on johtamassa vähittäiseen muutokseen maaperän suojelemisessa. Euroopan maaperä direktiivin käyttöön ottamista on pidetty tärkeänä askeleena kohti ympäristöä suojelevan viljelyn ja suorakylvöviljelyn tunnistamista taloudellisesti ja ekologisesti kestäväksi tavaksi tuottaa maatalouden tuotteita. On ennakoitu tämän kehityksen vievän eteenpäin käsitettä Kestävästä Maataloudesta (CA) ja lisäävän ympäri Eurooppaa sen käyttöön ottoa.

25.1 Yleiskatsaus suorakylvön kehitykseen Euroopassa

Varhainen suorakylvön käyttöön otto Euroopassa on ollut vapaaehtoista ja syntynyt tarpeesta vähentää kylvökustannuksia. Kyntävät viljelijät eivät tunnistanee eroosiota tai maaperän köyhtymistä päähuolenaiheeksi (Kuipers, 1970). Suurissa osissa Euroopassa on viileä ja kostea ilmasto joka muodostaa vakaat ilmasto-olosuhteet verrattuna muihin maailman alueisiin joissa säännölliset rankkasateet ja ankarat tuulet aiheuttavat eroosiota. Lisäksi, toistuvien auralla kyntämisten negatiiviset vaikutukset, kuten pakkautuminen joka vähentää pintamaan ilmavuutta ja tiivistää sitä, on saatu aikaan yhä vain kehittyneemmällä ja voimakkaimmilla kyntölaitteilla. Ei ole pientä ironiaa sanoa, että jotkut suorakylvöviljelyn johtavat uranuurtajat Etelä-Amerikassa olivat havainnoineet ja oppineet kehityksestä Euroopassa 1960 – luvun lopussa ja 1970 – luvun alussa. Tällä hetkellä Imperial Chemical Industries (ICI) on edellä kävijä suorakylvötekniikassa Englannissa käyttäen parakvattia rikkakasvien kontrollointiin. Runsaat korjuujättemäärät poltettiin - vaikka tarkoitus oli hyvä, tekniikka osoittautui haitalliseksi maaperän huoltamisessa ja sen laadun

parantamisessa (Crovetto, 2006). Rikkaruohokasvien lisääntyminen kuten vuosittainen niittynurmikan (*Poa annua* L.) ja (*Bromus sterilis* L.) osoittautuivat hankaliksi koska oli vain muutama kasvimyrkky saatavilla. Monissa tapauksissa lyhytaikaiset suorakylvötutkimukset olivat johdettu epäsuotuisista maaperäolosuhteista johon oli vielä lisätty vain vähäisessä määrin viljelykiertoa ja käyttämällä epäsopivia kylvö- tai istutuskoneita. On ymmärrettävää, että näin ollen oli saatu negatiiviset johtopäätökset suorakylvöviljelyn ympäristöä säästävästä ominaisuuksista Euroopassa. Markkinoiden tukijärjestelmän kehittyminen CAP:in mukaisesti, samalla kun taattiin hyvä hinta markkinoilla, osaltaan vaikeutti suorakylvötekniikan ongelmien tunnistamista 1970 – luvun alussa. Useat varhain suorakylvöviljelyn käyttöön ottaneet kääntyivät takaisin kyntöön perustuvaan viljelyyn kun viljan hinta nousi. Samaan aikaan viljelijöillä monin paikoin Etelä Amerikassa, maailman ruuan hinnan heilahteluille alttiina, oli vain vähän vaihtoehtoja, täytyi löytää ratkaisuja samoihin ongelmiin kuin Euroopan viljelijöillä oli, kuten rikkakasvien torjunta ja korjuujätteen hallinta (Geraghty , 2006). Todennäköisesti näiden ongelmien yhteisvaikutus aloitti pikaisen suorakylvön kehitystyön Amerikoissa 70 – luvulla kestäen nykypäivään saakka. Lisäksi, sekä Pohjois- että Etelä Amerikassa, maanviljelykoneiden valmistajat ovat sittemmin kehittäneet laajan valikoiman paikallisiin oloihin sopivia suorakylvökoneita ja – istuttajia. Sitä vastoin Euroopassa on vain vähän valmistajia jotka tekeviä erityisesti lauhkealle ilmastolle luonteenomaisiin suuriin satoihin ja niiden runsaisiin korjuujätteisiin suunniteltuja suorakylvölaitteita.

25.2 Euroopan suorakylvöviljelyn nykyinen tila

Yli 15 % kaikesta ECAFin jäsenmaiden viljelysmaasta ollessa jonkin muotoisen ympäristöä säästävän viljelymuodon alaisena, siitä vain 1 % on omistettu erityisesti suorakylvöviljelyyn (taulukko 1.) Tilanne on jyrkästi vastakohtainen erityisesti Australian sekä Pohjois- ja Etelä-Amerikan käyttöönotto tilanteeseen verrattuna. Haasteena on nyt rohkaista viljelijöitä siirtymään ympäristöä säästävästä viljelystä suorakylvöviljelyyn ja kannustaa kestävä viljelyn käyttöön ottoa perinteisen viljelykäytäntöjen tilalle.

25.3 Perinteisestä viljelystä suorakylvöviljelyyn

Viljelijät perinteisesti pitävät työskentelystä maan kanssa. On olemassa uskomus, että kyntäminen ja maan muokkaaminen tekee sille hyvää hautaamalla rikkakasvien siemenet, mineralisoimalla ravinteita, hajottamalla pakkautunutta maata, ilmastamalla maata ja tekemällä sopivan irtoisan kylvöalustan kylvettävälle sadolle. Vaikka osa näistä voikin olla yksittäisenä totta, etenkin säännöllisessä viljelyssä, yhdessä ne kuitenkin johtavat maaperän kertakaikkiseen köyhtymiseen joka kestävämpiä keskipitkällä ja pitkällä ajanjaksolla, sekä taloudellisesti että ympäristöllisesti katsottuna. Siksi, suorakylvöviljelyn menestyksessä käyttöönoton onnistuminen riippuu kuinka saadaan viljelijä vakuuttamaan vähän maata muokkaavan kehittyneemmän viljelytavan hyödyistä. Sivun valokuvista näkyy yksi esimerkki sveitsiläisestä suorakylvömaatilasta, jossa kasvatetaan nauriita talven maanpeitekasveina joiden jälkeen kylvetään maissia tuloa tuottamaan.

Maanviljelijöiden tietämyksen ja valistuksen lisääminen siitä, mitä vahinkoa voidaan tehdä maaperälle liiallisella kyntämisellä, on osoittautunut vaikeaksi. Täytyisi ylittää vieraskielisiä ja perinteisiä kulttuurillisia esteitä koko Euroopan alueella. Maatalouden ja maatalojen käytännöt vaihtelevat suuresti eri maissa. Kun taas suorakylvön perusteet ovat samanlaiset kaikissa olosuhteissa, viljelytavan mukauttaminen paikallisiin oloihin sopivaksi on erityisen tärkeää (Lane et al., 2006). Yleisesti sanotaan, että valtion tukea erityisiin tutkimuksiin ja koulutuksiin tässä asiassa on aloitettu todella vähän. Useat vapaaehtoiset kansallisen tason organisaatiot ovat riippuvaisia pelkästään viljelijöiden tutkimus- ja käyttökokeilutilauksista sekä ajoittaisista kaupallisen sektorin sponsoroinneista (Geraghty, 2006). Yhdessä tällaisten aiheiden kanssa on pysynyt vahva vastakkainen näkemys suorakylvöviljelyn laaja mittaisesta käyttöönotosta Euroopassa.

Kuva teksti: *Maissia viljellään suoraan maanpeitekasvina käytetyn kukkivan nauriin sekaan Sveitsissä. Vihreä lannoitekasvi ovat sen jälkeen ruiskutettu valikoimattomalla kasvimyrkkyllä jotta saadaan haluttu mikroilmasto maissin taimille sekä muun muassa estämään eroosiota, tuholaismyrkkyjen ja nitraattien pois huuhtoutumista.*

25.4 Yleisimmät vastaväitteet suorakylvöviljelystä Euroopassa

Euroopassa on paljon epäuskoa suorakylvöviljelyn sopivuudesta sen ilmastoon ja viljelytapaan. Monet suorakylvöviljelyn vastaväittelijöistä huomauttavat mantereella olevan laaja kirjo erilaisia maaperän lajeja ja vertaavat korkeita suorakylvökoneiden hintoja ja työvoimaa vaativia toimintoja melko helppoihin ja tuttuihin hyviksi koettuihin kyntöön perustuviin työtapoihin. Vaihteleva viljelykierto, jossa on mukana viljakasveja, palkokasveja ja leveälehtisiä kasveja, on tärkeää suorakylvötekniikan menestymiseksi. Monilla alueilla Euroopassa, kuitenkin, viljelytuotanto on keskittynyt kasvattamaan vain rajoitettuja määriä viljelylajeja – enimmäkseen viljakasveja tai maissia. Maatalousopillisia kysymyksiä rikkaruohojen, tuholaisten ja tautien torjunnasta on myös noussut puheeksi ja keskustelujen aiheiksi viljelijöiden, käyttökokeilijoiden ja tutkijoiden välille. Viljelijöiden ja tutkijoiden mieliin on tiukasti syöpinnyt, että paras keino rikkakasvien torjunnaksi on yhdistää maan perinpohjainen käyntö kasvimyrkkyjen käyttöön. Todellakin, eräs suorakylvöviljelyn käyttöönoton suurimmista takaiskuista oli rikkaruoholajien lisääntyminen kolme vuosikymmentä sitten, ongelma joka on yhä elävästi viljelijöiden ja käyttökokeilijoiden muistissa. On toistuvasti huomattu, että siirtyminen kyntämisestä sekä ympäristöä säästävään että suorakylvöviljelyyn lisää riippuvuutta kasvimyrkyistä. On myös väitetty, että säästöt polttoaineesta, ajasta ja työvoimasta menee lisääntyneeseen kasvimyrkkyjen käyttöön. Käytännössä maataloilla on huomattu, etteivät nämä päätelmät ole totta. Kansainväliset tutkimukset kertovat myös, että samalla kun suorakylvöviljelyn käyttöönottovaiheessa kasvimyrkkyjen käyttö lisääntyy sen käyttömäärät vähenevät kun kaikki viljelytavan osa-alueet on otettu käyttöön (Landers et al., 2002 & Wolf et al., 2003). Kaksi muuta asiaa on aiheuttanut huolta suorakylvöviljelyn kannattajien keskuudessa. Tiukentuneet säännökset EU:ssa viimeisten vuosien aikana on johtanut joissain maissa kasvimyrkkyjen (esim. atrasiini, simatsiini ja isoproturon) myynnistä poisvetämiseen vähentäen rikkaruohon torjunnan vaihtoehtoja. Vahvat ympäristölobbaajat ovat nykyisin vaatimassa muiden

kasvimyrkkujen poisvetämistä jotka olisivat elintärkeitä rikkakasvien torjunnassa suorakylvöviljelyssä (esim. glyfosaatti Ranskassa). Joissakin osissa Eurooppaa, kylmästä ja kosteasta ilmastosta johtuen, kotilotuholaisille kuten etanoille on useat viljakasvilajit tärkeitä. Korjuujätteen maahan jättämisellä on ajateltu kasvatettavan etanoiden määrä liian suureksi suorakylvöviljelyssä. Satovahingot tai lisääntynyt tuholaiistorjunta voisi johtaa huomattaviin kuluihin. Vaikka nämä ovat yleisiä uskomuksia, usein viljelijät ovat kokeneet asian olevan päinvastoin. Monissa tapauksissa etanantorjunta ei enää vaadi tuholaismyrkkijä ja etanamäärät ovat riittävästi hallinnassa lisääntyneestä petoeläinten määrästä johtuen, kuten maakiitäjäisillä. Näyttäisi kuitenkin olevan, että etanamäärät voivat lisääntyä kasvukaudella ja niiden populaatiot voivat palautua nopeammin suorakylvöviljelyssä (Bieri et al., 2007). Viime vuosina on kuultu paljon kritiikkiä ympäristöä suojelevaa viljelyä ja suorakylvöviljelyä kohtaan lisääntyneiden vehnässä ja vähäisemmin myös maississa esiintyneiden tähkätautien (*Fusarium* spp.) vuoksi. Tätä on esiintynyt enimmäkseen Saksassa, Ranskassa ja Sveitsissä. Tämän taudin uhka on suurimmillaan kun vehnää on kasvatettu maissin jälkeen kosteannahkeänä kesänä kukkaan puhkeamisen aikaan. On vahvaa näyttöä, että viljelemällä vähiten taudille alttiita vehnälajikkeita hienoksi pilkotun maissin korjuujätteen sekaan voidaan vähentää tähkätaudin esiintymistä ja **deoksinivalenolimääriä ja vähentää mykotoksini tartuntaa (Vogelgsang et al., 2005)**. Pidemmälle menevä tutkimus etsii erilaisia tapoja tautimäärien vähentämiseksi kuten maissin korjuujätteen muokkaaminen, valitsemalla tähkätaudeille vastustuskykyisempiä vehnälajikkeita sekä sienimyrkyt. Ottaen huomioon yllämainitut asiat, suorakylvöviljelyn puolestapuhujat Euroopassa usein löytävät itsensä tilanteesta joka ei ole kovin erilainen kuin oli 1970 – luvun Etelä-Amerikassa, 1980 – luvun Pohjois-Amerikassa ja 1990 – luvun Australiassa. Paljon aikaa on käytetty viljelytavan selittämiseksi tai sen puolustamiseksi eri tutkimuslaitoksille ja käyttöön kokeileville toimistoille sekä hallitusten tasolla. Tätä taustaa vasten on huomattu hankalaksi vakuuttaa viljelijät suorakylvöviljelyn käyttöön oton käytännön ja taloudellisista hyödyistä. Huomattavasti tärkeämpää tutkimustyötä on tehty EU-Life projektissa (2000 – 2003) tarkan tiedon luomiseksi ja tutkimalla eräitä näitä maatalouden aiheita erittäin positiivisin tuloksin. Kuitenkin, lisärahoitusta ei ole näköpiirissä jotta voitaisiin jatkaa tarpeellisia tutkimuksia ja käyttökokeiluja Euroopan laajuisesti.

25.5 Euroopan yhteisen maatalouspolitiikan (CAP) kehitys

Euroopan CAP on ollut aiheena meneillään olevassa reformissa siitä lähtien kun se on saatettu voimaan viimevuosisadan toiselta puoliskolta lähtien. On ollut myös yksimielisiä pyrkimyksiä 1990 – luvun alusta alkaen yhdistää maatalous- ja ympäristöpolitiikka. Viime aikojen kehitys on ollut muutosta tuotantoperusteisesta tuesta maatalon tukijärjestelmään joka olisi irrallaan tuotannosta. Nykyään maatalojen tuotantotuet ovat myös vähenemässä jota kutsutaan modulaatioksi jossa lisääntyvin määrin viljelijöiden kokonaistuista on kohdistettu vaihtoehtoiseen maaseudun kehitykseen jossa on otettu ympäristö huomioon. Inflaation vuoksi, tilatukien nettoarvo laskee vuosittain. Vuoden 2013 jälkeen on todennäköistä, että mikä tahansa tuleva tuki on vahvasti yhdistetty ympäristönsuojeluun. Jopa EUn ulkopuolella muiden valtioiden hallitukset Euroopassa

ovat kasvavasti korostaneet ympäristöä säästäviä käytäntöjä ja ilmaston muutoksen strategioita sekä ovat halukkaita rahoittamaan niitä julkisin varoin (Taulu 2).

25.6 Uutta lainsäädäntöä maaperän suojelemiseksi

Kolmen vuoden laajan julkisen konsultoinnin jälkeen Maaperänsuojelustrategia ratifioitiin Euroopan Komission toimesta 22. syyskuuta 2006.

”Se luo yleisen juridisen kehyksen joka takaa, että EUn maaperä pysyy terveenä tuleville sukupolville ja se pysyy ekosysteemiä tukevana josta meidän taloudellisen aktiviteetti ja hyvinvointimme on riippuvainen” EU Komissio, 2006.

Strategian pyrkii huolehtimaan maaperän köyhtymisestä kaikissa 27:ssä EU jäsenvaltiossa seuraavilla aloilla: eroosio, eloperäisen aineen vähentyminen, salinisaatio, maaperän pakkautuminen, tiivistyminen, saastuminen, tulvat ja maanvyörymät sekä luonnon monimuotoisuuden vähentyminen. Siitä huolimatta, että yhdeksällä jäsenvaltiolla on oma maaperänsuojelulainsäädäntö, viimeisten vuosikymmenten aikana on maaperän köyhtymisprosessi huomattavasti lisääntynyt. Vesi- ja tuulieroosion vaikuttaa 157 Mha Euroopan kaikesta maa-alasta (lainaus Tebrügge, 2001). Noin 90 %:ssa Euroopan maaperässä on vähäinen tai keskinkertainen kerros orgaanista ainesta, tästä 45 %:ssa on orgaanista hiiltä vähemmän kuin 2 % ja lisäksi 45 %:ssa 2 – 6 % orgaanista hiiltä (EU Komissio, 2006). Orgaanisen hiilen vähentyminen on tärkeä aihe Etelä Euroopassa mutta pohjoisemmasta on myös huomattu merkittäviä orgaanisen aineksen vähentymistä viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana, erityisesti maita joita on jatkuvasti viljelty. Pinnanalaista pakkautumista on 36 % maaperästä kun liukenevia suoloja on 3,8 Mhalla. Useat maaperän köyhtymisen osatekijöistä on kärjistynyt viime vuosina ilmaston muutoksen seurauksena kuten lämpötilojen nousun, sademäärien ja äärisääilmiöiden muodossa. Komissio arvioi, että maaperän köyhtyminen voi maksaa EUlle vuosittain 38 miljardia euroa. Strategiaan otetaan mukaan EUn parlamentin Maaperädirektiivi keväällä 2009.

Direktiivi painottaa seuraavia aloja:

- riittävä riskialueiden tunnistaminen seuraavan viiden vuoden kuluessa käyttöönotosta
- yleisten kriteerien käyttö (esim. maaperän tyyppi, rakenne, huokoisuus, vesiominaisuudet, topografia, maanpeitto, maankäyttö, ilmasto jne.)
- kokemukseen perustuvan näytön tai mallintamisten käyttö
- löytöjen julkistamien ja arvostelu joka vuosikymmen.

25.7 Avaintekijät suorakylvöviljelyn käyttöön ottamisessa

Maaperädirektiivin toteuttamisesta tulee olemaan kauaskantoisia seurauksia suorakylvöviljelyn kehityksessä Euroopassa. Yli 50 % maatalousmaasta EUssa on otettu viljakasvien tuotantoon.

Suurin osa tästä alasta on yhä kynnety auralla jonka käyttö johtaa kasvavaan riskiin maaperän köyhtymisestä (Garcia-Torres et al., 2001). Laajalle levinnyt suorakylvöviljelyn käyttöön otto takaisi, erityisesti herkimmillä alueilla, useimpien Maaperän suojele strategian asettamien tavoitteiden toteutumisen. Sen vuoksi on jokaisen jäsenmaan edunmukaista aloittaa uusia sekä parantaa vanhaa koulutusta ja tutkimuksia, joilla suorakylvöviljelyn käyttöön ottoa nopeutettaisiin maataloilla käyttämällä vetovoimana:

- Tehokasta tietotaitoa ja teknologista muutosta käyttämällä tieteellisiä ja käytännön asiantuntijoita kaikkialta eri ilmasto-olosuhteista Euroopassa – 15 ECAFin jäsenmaan tavoitteena jo.
- Laajentamalla ”kannustinojelmia” ympäristöä säästävään ja suorakylvöviljelyyn nykyisten maatalous-ympäristöllisten mittojen mukaisesti.
- Perustamalla suorakylvömaatilojen esittelyverkoston huomioiden erityisesti viljelykierto, maanpeitekasvit ja kasvis suojele.
- Kenttäpäivät joihin sisältyy käytännön opastusta ja esityksiä viljelijöiltä (esim. vuosittaiset kansalliset festivaalit ei-kyntö ja suorakylvöviljelypäivät Ranskassa ja Sveitsissä).
- Kehittämällä ja esittelemällä tarkoituksenmukaisia suorakylvökoneita ja – istuttajia Euroopan eri pelto-olosuhteisiin.
- Pitkäaikaisia tutkimusprojekteja keskeyttömästä suorakylvöviljelystä sekä maatalan että tutkimuslaitos tasolta.
- Käyttöön soveltamispalveluita erityisesti suorakylvöön erikoistuneilta neuvonantajilta, joilla on ammattitaitoa ”viljelijältä – viljelijälle” tietotaidon välittämiseksi monitahoisten vaikutusten aikaan saamiseksi.
- Asianomaisten aktiivinen osallistuminen mm. hallinnon viranomaiset, poliittiset liikkeet, viljelijäjärjestöt, ruoka- ja maataloustuotantolaitokset ja kuluttajajärjestöt
- Perustamalla markkinat maaperän hiilen sitomiseen perustuvalla hiilitaseelle

Yhteisö voi saada laaja-alaisia hyötyjä suorakylvön käyttöön otosta aiheutuvasta merkittävästä energiakulutuksen vähentymisestä, joka vähentää tuotantokuluja ottamalla käyttöön viljelytapoja, jotka parantavat maaperän, veden ja ilman laatuja.

25.8 Tulevaisuuden suuntaus

Korvaamalla tuotantoon sidotut tuet tilatuilla on saatu viljelijät tiedostamaan taloudellinen kestävä kehitys heidän tuotantotavassaan. Eräät viljelijät vahvistavat tuotantotapaansa jakamalla hallintokuluja naapureidensa kanssa tai käyttämällä urakointipalveluja vähentääkseen kiinteitä kuluja. Toiset, havaittuaan ettei heidän maa-alueensa ole riittävän tuottoisia, jättävät sen tuleville

vuosille. Tämä luo mahdollisuuksia heille, jotka ovat sitoutuneita viljelyyn ja heille jotka haluavat laajentaa viljelyalaa. Kummin tahansa, laajentuminen tai yhdistyminen vaatii tehokkaampien viljelytapojen käyttöön ottoa. Itäisessä Euroopassa maataloustuotannon matalista kustannuksista riippuu sekä yksittäisten maatilojen että niiden maiden koko maataloussektorin tulevaisuus. Suorakylvöviljelyn käyttöön otto jouduttaisi kaikkien näiden tahojen positiivista kehitystä. Kun viimeaikaisen suuntauksen perusteella näyttäisi raaka-ainehinnat olevan nousussa, on merkillepantava, että tuet Euroopan viljelijöille ovat laskussa vuosittain ja kaikki uudet tuet tuottajille tulee olemaan vahvasti sidoksissa ympäristöä huomioon ottaviin käytäntöihin. Uusi maaperälainsäädäntö Euroopassa takaa maaperän suojelusta tulevan lain vaatimaa toimintaa jokaisessa jäsenmaassa. Lisääntyvät vaatimukset kestävän kehityksen käytäntöihin maanviljelyssä tulee vaatimaan suorakylvöviljelytavan käyttöön ottoa ja sen kehitystyötä. Suorakylvöviljely on ympäristöä säästävä maataloussysteemi joka täyttää viljelijöiden taloudelliset tarpeet, käsittelee kuluttajien huolta ympäristöstä ja minimoi negatiivisia ympäristövaikutuksia. Euroopan viljelijöille on elintärkeää ottaa käyttöön ympäristöä suojeleva matalakustanteinen viljelytapa optimoidakseen tilojensa kannattavuutta. Tulevina vuosina ECAFillä on ratkaiseva rooli avustaa suorakylvöviljelyn esittelyä ja käyttöönottoa Euroopassa.